

Hồi 41

Việc Xưa Như Làn Khói

A

nh sáng vàng làm lóa mắt mọi người, bóng cờ đã bay phất phới.

Âu Dương Siêu đã rút cờ báu ra, nên tinh thần của chàng cũng phấn chấn hơn trước nhiều.

Lúc ấy, không riêng gì Vĩnh Minh giật mình kinh hãi, mà tất cả mọi người đều ngạc nhiên đứng chờ người ra nhìn.

Vĩnh Minh thất thanh la lớn một tiếng bỗng nhảy lui về phía sau hơn trượng mồm cất giọng quát dị la lên:

- Ối chà! Thành nhỏ kia, người cầm Phích Độc Truy Hồn kỳ phải không.

Âu Dương Siêu rút bảo kỳ ra, ánh sáng vàng lóa mắt mọi người, gió lộng thổi ào ào và lớn tiếng đáp:

- Không ngờ người cũng sành sỏi đấy. Phải, đây chính là bảo kỳ thật. Vậy người biết điều thì mau gỡ khí giới ra chống đỡ đi

Chàng giơ ngang lá cờ lên trước ngực trông rất oai vệ, rồi đứng yên ở đó, chờ đối phương tấn công.

Lúc ấy hơn trăm người đều chăm chú nhìn vào lá cờ báu của chàng. Một lát sau, mọi người đã nhận ra lá cờ ở trong tay của giáo chủ là cờ giả, vì lá cờ ấy không có chút ánh sáng chói lọi nào hết. Nhưng có một điều lạ là giống hệt như lá cờ thật của Âu Dương Siêu, đủ thấy người chế tạo lá cờ ấy cũng rất khéo léo.

Lúc ấy Nhất Thống Giáo Chủ ngỡ ngàng và xấu hổ vô cùng, y là giáo chủ của một giáo phái mà lại lấy thứ giả làm thật để lừa người. Bây giờ lại bị người ta biết rõ thì xấu hổ biết bao. Nên y nghĩ đi nghĩ lại không còn cách gì để cứu vãn hết, chỉ còn một cách là dưới đất có một cái lỗ để cho mình chui xuống thôi. Bất đắc dĩ y liền tung mình nhảy tới và lớn tiếng nói:

- Hai vị hãy khoan dừng ra tay đấu với nhau vội.

Nhưng Vĩnh Minh sầm nét mặt lại, cười nhạt hỏi:

- Ủa! Người còn có mặt mũi nói chuyện với lão phu ư?

Nhất Thống Giáo Chủ càng hổ thẹn thêm, nhưng đã trót cười trên mình hổ nên, cố nén lửa giận, ngỡ ngàng nghịu đáp:

- Người đừng có áp bức người ta quá đổi như thế.

Âu Dương Siêu là người rất trọng tình cảm, thấy Nhất Thống Giáo Chủ đối xử với mình rất nồng hậu như thế, đồng thời nghe đồn giáo chủ với mình rất có liên quan mật thiết.

Bây giờ thấy giáo chủ bị đối phương nói xấu một cách rất tàn tệ như vậy liền động lòng thương, thâu tay lại, lui về phía sau ba bước, mỉm cười hỏi:

- Giáo chủ muốn nói gì thế?

Giáo chủ hậm hực đáp:

- Ta có hai câu này, cần thiếu hiệp phải nói rõ...

Vĩnh Minh không đợi chờ y nói xong đã quát lớn:

- Thật không biết xấu hổ. Đến giờ mà vẫn còn giở địa vị giáo chủ ra làm bộ làm tịch, thật là cười đến vỡ bụng ra được.

Âu Dương Siêu biết Nhất Thống Giáo Chủ không sao trả lời đối phương được, chàng múa tít lá cờ báu, cũng xen lời quát lớn:

- Lão quái vật. Chỉ có người đợi chờ ra chào đời, chứ không có ai chờ giờ chết cả. Có phải người muốn cướp đường dẫn thân đến chỗ chết không?

Nhất Thống Giáo Chủ dậm chân một cái, bất đắc dĩ nói tiếp:

- Được chú em hãy so tài với y đã rồi hãy nói chuyện sau. Ngày hôm nay Nhất Thống Giáo Chủ bị nhục như vậy, ta không bao giờ quên được. Lão quái kia, đừng làm bộ làm tịch như thế nữa. Ngày hôm nay bốn giáo chủ xin chịu thua rồi.

Nhất Thống Giáo Chủ nhận thua như vậy, đủ thấy y đã phần uất hết sức và cũng bất đắc dĩ lắm.

Âu Dương Siêu động lòng thương, liền chấp tay chào và nói:

- Xin giáo chủ trợ oai cho đệ, để đệ khiến lão quái này phải chịu khẩu phục và tâm phục mới thôi.

Vĩnh Minh nghe nói cả giận, nói:

- Lão phu suốt đời chưa chịu phục ai hết.

- Ta sẽ khiến người phải chịu phục môn phái của Võ Lâm Tam Tuyệt, bằng không ta sẽ nhất bái, vái người ra khỏi Liễu Âm Hoa Minh trang này.

Chàng nói như vậy đã giở thế Lang Chuyển Thiên Tầng, Sóng Cuốn Ngàn Lớp ra, nhanh như điện chớp, nhắm Vĩnh Minh tấn công luôn. Thế công của chàng tinh diệu tuyệt luân, dũng mãnh lạ thường.

Nhất Thống Giáo Chủ thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm, rồi y quay trở về chỗ cũ đứng khoanh tay xem.

Vĩnh Minh là người sành điệu và đã đấu qua với Võ Lâm Tam Tuyệt rồi, tuy y bị Cầu Thiên Thánh đánh bại nhưng đối với Toàn Phong bát thức, y lại càng quen thuộc thêm, và mấy chục năm nay, y cứ nghĩ cách phá thế cờ đó.

Lúc này y thấy Âu Dương Siêu ra tay như vậy, y đã lạnh ngắt nửa người, vì theo kinh nghiệm trước kia mà nói thì công lực của Âu Dương Siêu không những không kém Cầu Thiên Thánh năm xưa mà còn có thể nói hơn là khác.

Cho nên y không dám khinh thường, liền giở hết tài ba ra chống đỡ và phản công, mồm thì kêu rú hên tiếp, và nói:

- Không ngờ tiểu tử đã học hỏi được hết võ công của Cầu lão nhị năm xưa..

- Hừ! Bây giờ người mới biết ta lợi hại phải không?

Vĩnh Minh mồm tuy nói cứng nhưng sự thực bên trong đã hoảng sợ, vội đáp:

- Tiếc thay, cái trò chơi trẻ con này của người chỉ có thể đem ra đối phó với những kẻ học vấn thôi!

- Khẩu thuyết vô bằng, người có giỏi thì cứ việc ra tay chống đỡ thế công của ta đi.

Âu Dương Siêu giở cờ thế ra như trường giang đại hải. Đã lâu chàng không sử dụng tới cờ báu rồi, bây giờ đột nhiên sử dụng tới chàng cũng có vẻ kích động và đặc biệt giở hết hơi sức ra tấn công.

Những người đứng xem ở bốn mặt tám phương đều im hơi lặng tiếng để xem pho võ công tuyệt học của chàng.

Thoạt tiên, Vĩnh Minh tưởng mình công lực thâm hậu hơn, còn định dùng môn khí giới độc đáo để đánh bại đối phương, đâu được năm hiệp thì y mới biết là sự tính toán đó đã sai lầm. Vì ý nhận thấy thiếu niên xấu xí này không những có thể đã thuần thuộc, nội công lại cao siêu không thể tưởng tượng được, tha hồ y đấu thí mạng như thế nào cũng không thể đến gần chàng tạ.

Tuy vậy y vẫn chưa chịu thua hẳn, vẫn cứ tiếp tục đấu để mong đánh bại được Âu Dương Siêu.

Theo sự suy tính của Vĩnh Minh thì dù y cướp không nổi lá cờ báu của đối thủ nhưng y cũng đánh bại được đối phương, vì vậy y quất mạnh một thế dây vào tay của Âu Dương Siêu, mồm thì la lớn:

- Có mau buông lá cờ ra không?

Không ngờ Âu Dương Siêu đối với thế thứ bảy và thứ tám của pho Toàn Phong bát thức đã luyện tới mức rất thuần thực, chàng cao minh hơn Nhất Thống Giáo Chủ rất nhiều. Chàng thấy đối phương quất sợi dây tới định cuộn chặt lấy tay mình để cướp lá cờ, chàng không hãi sợ chút nào lại còn giả bộ thâu thay đổi thức rất chậm để mặc cho dây đối phương cuộn vào tay mình rồi chàng mới cười nhạt đáp:

- Ủ! Chưa chắc!

Chàng vừa nói xong thì dây của đối phương lại cuộn vào lá cờ chứ không phải cuộn vào tay chàng nhưng chàng vẫn cầm chặt lấy lá cờ và đứng yên. Đối phương đã lôi sợi dây căng thẳng như một cây gậy sắt rồi mà vẫn không cướp được lá cờ của chàng.

Thế là cái dây mây bạc căng thẳng một đầu ở trong tay Vĩnh Minh và một đầu nọ thì ở trong tay của Âu Dương Siêu hai người không ai nhường nhịn ai cả.

Lúc này người nào muốn buông tay cũng không được nữa.

Vĩnh Minh bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực từ sợi dây truyền tới dồn sang tay mình. Y hoảng sợ vô cùng, vội vận công để chống cự và mồm thì kêu hự một tiếng rồi nói:

- Người muốn đấu nội lực với ta thì chỉ có chết thôi.

Âu Dương Siêu định tâm giễu cợt lão quái nên tùm tùm cười và đáp:

- Lão quái vật, ngươi đã bị thất sách rồi.

Nói xong, chàng dồn sức vào thân lá cờ, hơi lùi về phía sau một chút.

Vĩnh Minh bỗng cảm thấy nội lực của mình bị đối phương lôi hút, bụng bảo dạ rằng:.

"Sức lực của thằng nhỏ này chưa dùng hết chăng? Thế thì lạ thực. Nếu để cho y cướp được sợi dây này thì mình còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa?"

Nghĩ đoạn y nhấn mạnh sức để lùi trở lại sợi dây ấy.

Âu Dương Siêu cũng cảm thấy sức lực của đối phương đột nhiên tăng cường hơn trước, liền chửi thề rằng:

"Lão quái vật, ngươi muốn bêu xấu thì ta sẽ giúp ngươi ngay".

Nghĩ đoạn chàng rung tay một cái, lá cờ liền mở rộng ra, rồi chàng thuận tay đưa về phía trước.

Nói thì chậm, lúc ấy rất nhanh, chỉ nghe thấy tiếng kêu lộp bộp mấy tiếng. Vĩnh Minh bị bắn lui về phía sau mười mấy thước ngã ngổ phịch xuống đất ngay.

Thì ra y đang lùi mạnh về phía sau, bỗng Âu Dương Siêu buông lỏng sức và đẩy mạnh một cái nên y mới như cái điều đứt dây bắn lui về phía sau thật nhanh rồi ngã ngổ phệt xuống.

Âu Dương Siêu biết là lão quái này không phải là tầm thường, nhưng lúc lão quái đang ngã ngổ phệt, liền nhảy xô ngay lại dí luôn đầu lá cờ vào trung đình đại huyệt của lão quái, mồm thì quát hỏi:

- Lão quái! Ngươi còn muốn nói gì nữa không? Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Sự biến hóa ấy quá đột ngột nên không một ai biết tại sao lão quái lại bị đẩy té ngã như thế? Người có võ công cao siêu một chút thì đoán Âu Dương Siêu mạnh hơn và đẩy té đối thủ dễ dàng như thế. Những người mới ra đời mắt kém thì không sao trông thấy rõ lão quái bị té ngã như thế nào?

Đã mấy chục năm nay Vĩnh Minh chưa hề bước chân vào giang hồ, đây là lần đầu tiên y tái xuất hiện. Ngờ đâu bị thảm hại đến như vậy.

Người trong võ lâm thà chết chứ không chịu mất sĩ diện, Vĩnh Minh là người rất tự phụ, khi nào lại chịu bại trận ở trước mặt đông đảo như thế này? Vì thế y hổ thẹn quá hóa tức giận, liền quát lớn:

- Nhỏ kia! Như vậy mà ngươi cũng tự cho là đã thi tài thắng lão phu này hay sao?

Âu Dương Siêu định tâm chọc tức cho đối phương bán sống bán chết, lá cờ ở trong tay chàng cứ rung động hoài, như đâm mà không phải là đâm, như chém mà không phải là chém, mồm thì tùm tùm cười hỏi tiếp:

- Ngươi còn chưa chịu phục thua phải không? Nếu vậy đâu gia phải cho ngươi máu nhuộm Sao Hồ chết ngay tại chỗ.

Bị chọc tức như vậy còn đau hơn là chết, nhất là một nhân vật có tên tuổi từ hồi mấy chục năm về trước thì chịu sao nổi sự chọc tức này? Lúc này y không khác gì một con bò già

rớt xuống giếng sâu, có sức mà không sao đem ra sử dụng được. Y hổ thẹn và tức giận khôn tả, liền hậm hực đáp:

- Người có giỏi thì giết ta đi.

- Trừ phi bây giờ người chịu nhận thua Võ Lâm Tam Tuyệt và thề độc từ giờ trở đi không còn nói dóc nói dõng như thế này nữa.

- Nhỏ kia, dù chết ta vẫn không quên sự đê tiện của Võ Lâm Tam Tuyệt.

- Câm mồm!

- Ối chà...!

Vĩnh Minh rùng mình một cái và rú lên một tiếng rất đinh tai.

Thì ra Âu Dương Siêu đã đâm mũi cán cờ vào giữa ngực của Vĩnh Minh sâu chừng hơn tấc, và hỏi tiếp:

- Lão quái? Nếu người không chịu thề, ta sẽ...

- Cứ việc đâm đi! Lão phu chả thiết sống nữa.

Vĩnh Minh cũng là một hảo hán, không những không xin lỗi, trái lại còn ưỡn ngực lên. Đầu cán cờ lại đâm vào thêm một tấc nữa.

Âu Dương Siêu liền nổi sắc khí, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi:

- Lão tiền bối đừng có trách tại hạ nhé.

- Thằng nhỏ kia, họ Thượng này cũng nhớ tới người!

- Thế thì hay lắm, để tại hạ giúp cho lão tiền bối chóng kết liễu cho khỏi đau khổ.

Nói xong, chàng nhấn mạnh tay một cái, cổ họng của lão quái đã phọt ra một dòng máu tươi. Chàng cúi đầu nhìn xuống, thấy hai mắt của kẻ địch lồi ra ngoài vòng mắt, đuôi mắt, lỗ mũi, lỗ tai và mồm mép đều có dính máu tươi, trông rất thảm khốc.

Âu Dương Siêu chưa sử dụng hết Toàn Phong bát thức mà đã giết được tên Thượng Vĩnh Minh một tên hung thần trong nhóm Thế Ngoại Ngũ Sát, nên tất cả mọi người trong Nhất Thống Giáo đều kinh hãi đến ngẩn người ra.

Nhưng như vậy càng khiến Nhất Thống Giáo Chủ đứng ngồi không yên..

Lúc ấy lão sát tinh đã chết, Tử Tu vội lớn tiếng quát bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Thôi hiền điệt buông y ra.

Y vừa nói xong đã nhảy tới cạnh Âu Dương Siêu cúi đầu xuống thì thấy Thượng Vĩnh Minh đã tắt thở rồi, liền khẽ hỏi Âu Dương Siêu tiếp:

- Hiền điệt định kết thúc việc này bằng cách nào?

- Chỉ có một cách lột trần mặt nạ ra mà đàm phán với chúng thôi, chứ chả còn cách nào hơn thế nữa.

Chàng vừa nói xong thì Nhất Thống Giáo Chủ và Lệ Châu đã song song nhảy tới. Nhất Thống Giáo Chủ hình như có vẻ ngượng nghịu, gật đầu chào Âu Dương Siêu, rồi cúi đầu nhìn cái xác của Vĩnh Minh, lẳng lặng hồi lâu chả nói chả rằng.

Lệ Châu mặt đỏ bừng, bẽn lẽn hỏi:

- Âu Gia Dương, cái lá cờ báu của thiếu hiệp lấy ở đâu ra thế?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Đây là của ân sư truyền thụ cho, phó giáo chủ cứ yên tâm, không phải là đồ ăn trộm ăn cắp đâu?

Nhất Thống Giáo Chủ xen lời hỏi:

- Như vậy lão đệ là Âu Dương Siêu đây? Lão đệ đấy ư?

- Phải, tại hạ là Âu Dương Siêu đây.

- Nếu vậy chắc cái sáo ngọc hiện giờ ở trong người lão đệ?

- Này đây?

Nói xong, Âu Dương Siêu rút cây sáo ngọc ra quay một vòng, liền có tiếng kêu vo vo nghe rất u oán và rùng rợn.

Nhất Thống Giáo Chủ cứ chăm chăm nhìn lá cờ báu ở trong tay phải Âu Dương Siêu và cây sáo ở trong tay của chàng, rồi thần nhãn của y bỗng dịu hẳn và lóng lánh như có nước mắt ứa ra, rồi y chấp tay chào Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Sư hiền đệ đã dị dung xâm nhập Sao Hồ này chắc thế nào cũng có sự hần học gì đối với bốn giáo. Tối hôm nay, mỗ đã bị té ngã đến nơi đến chốn, từ giờ trở đi Nhất Thống Giáo này là của hiền đệ đấy? Ngôi giáo chủ này chỉ có hiền đệ mới xứng đáng phụ trách mà thôi!

Âu Dương Siêu nghe nói giật mình kinh hãi, vội thu về phía sau một bước và đáp:

- Việc này không thể được! Còn việc đệ dị dung tới Sao Hồ này là có việc riêng đang muốn nói cho giáo chủ hay. Khi nào công việc xong xuôi, đệ xin đi ngay, mong giáo chủ đừng có nghi ngờ như thế!

Giáo chúng của Nhất Thống Giáo nghe thấy giáo chủ định nhường ngôi cho người này đều ngăn người ra, những người không có thù oán gì với Âu Dương Siêu, tất nhiên chúng không dị nghị gì hết, chỉ có những kẻ có thù với chàng như Tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang thì hoảng sợ hết sức. Vì vậy, nhất thời chúng bàn tán xôn xao, mỗi người một ý kiến khác nhau.

Nhất Thống Giáo Chủ đang lên tiếng khuyên Âu Dương Siêu thì Lệ Châu đã rỉ tai y, khẽ nói một hồi.

Âu Dương Siêu lại tưởng nàng khuyên người anh đừng có nhường ngôi giáo chủ ấy cho mình, nên chàng vừa cười vừa đỡ lời:

- Tống cô nương! À... Phó giáo chủ, xin cứ yên tâm!

Ngờ đâu Lệ Châu bỗng hổ thẹn cúi đầu xuống hất mạnh tay áo một cái, nhanh như một mũi tên chạy thẳng vào trong trang ngay.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

"Lời nói của ta có điều gì làm méch lòng nàng đâu?"

Lúc ấy Nhạc Lâm chấp tay chào giáo chủ và nói:

- Bẩm giáo chủ, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, xin mời vào trong sơn trang đã, rồi hãy định đoạt sau.

Vị lão giang hồ ấy thấy giáo chủ với Âu Dương Siêu cứ nhường nhịn nhau hoài y muốn gỡ mối rối ren này nên mới đề nghị như thế. Nhất Thống Giáo Chủ ngẫm nghĩ giây lát, liền thở dài một tiếng với giọng chua chát đáp:

- Lão đường chủ hãy chuyển dụ cho các anh em trong bốn giáo ai nấy hãy về nơi mình phụ trách trước!

Nói xong, y liền dặt tay Âu Dương Siêu, tỏ vẻ mật thiết nói tiếp:

- Lão đệ, chúng ta nên gần gũi và thân mật với nhau thì hơn! Hà...!

Âu Dương Siêu thấy giáo chủ cứ thở ngắn than dài hoài, càng thắc mắc thêm, liền đỡ lời:

- Giáo chủ không nên than thở hoài như thế? Vừa rồi giáo chủ địch không nổi Ma Thiên Thân Sát là vì sử dụng lá cờ giả, bằng không giáo chủ thua y sao được.

Nhất Thống Giáo Chủ không trả lời cứ đứng yên ở đó. Lúc ấy giáo chúng đã giải tán hết, chỉ còn lại Nhạc Lâm, Tử Tu, Băng Dung, Âu Dương Siêu với Nhất Thống Giáo Chủ năm người thôi, giáo chủ liền bảo với bốn người kia rằng:

- Chúng ta vào Đông hiên trò chuyện đi!

Nói xong, y không khiếm tốn gì hết, đi trước dẫn đường ngay, trông thái độ của y có vẻ rầu rĩ lắm.

Năm người vào trong Đông hiên ngồi xuống xong, Nhất Thống Giáo Chủ bồng bỏ cái khăn đen bịt mặt ra, rồi đột nhiên đứng dậy nói:

- Hiền đệ có nhận ra mõ là ai không?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, chăm chú nhìn vào mặt giáo chủ. Chàng thấy mặt của đối phương này mày kiếm mắt hổ, da trắng trẻo, ngũ quan đoan chính, thần thái anh dũng lại thêm thân hình vạm vỡ, trông càng anh tuấn hiên ngang, thật là một đấng nam nhi đại trượng phu..

Chàng ngấm một hồi rồi lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa hề gặp giáo chủ bao giờ. Tuy khi ở Hoàng Sơn và chùa Tuy Nguyên đã được gặp giáo chủ một đôi lần, nhưng tại hạ không nhận được mặt giáo chủ, vì giáo chủ quanh năm dùng khăn đen che mặt.

Nhất Thống Giáo Chủ có vẻ hơi yên tĩnh, từ từ ngồi xuống, u oán nói tiếp:

- Tuy hiền đệ không nhận ra được mõ, nhưng mõ cũng phải nói rõ cho hiền đệ biết.

Âu Dương Siêu chỉ sợ giáo chủ lại đề nghị nhường ngôi cho mình lần nữa, nên chàng vội cướp lời nói tiếp:

- Bên ngoài đồn đại, bảo giáo chủ cứ liên tiếp sai người báo cáo cho tại hạ hay, bảo tại hạ với giáo chủ có liên quan rất mật thiết. Sự thật thì chuyện đó ra sao, mong giáo chủ nói rõ cho tại hạ hay, để tại hạ khỏi thắc mắc?

Nhất Thống Giáo Chủ tùm tùm cười, không trả lời câu hỏi của Âu Dương Siêu, trái lại, y nói với Tử Tu rằng:

- Tang tiền bối, không biết tiền bối có còn nhớ một vị tiền bối mà người ta gọi là Thốc Vĩ Thương Long, cùng hành đạo giang hồ với lão tiền bối không?

Tử Tu nghe xong, hình như đã vỡ òa, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ô, phải rồi! Có phải giáo chủ là con cháu của Tống Kiếm Hào Tống đại ca đã dương danh Bát Quế đấy không?

Nhất Thống Giáo Chủ mặt lộ vẻ buồn rầu khẽ thở dài và đáp:

- Vâng, ông ta chính là gia phụ đấy!

- Nếu vậy giáo chủ không phải là người ngoài?

- Tang tiền bối là bề cha chú của tiểu bối, từ giờ trở đi xin đừng gọi tiểu bối là giáo chủ nữa!

- Việc công với việc tư phải phân biệt cho minh bạch mới được

- Tiền bối khiêm tốn quá!

Âu Dương Siêu thấy hai người cứ khiêm tốn với nhau như vậy hoài, nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội xen lời hỏi:

- Chẳng hay đại danh của giáo chủ là gì? Có thể cho tại hạ biết được không? Và giáo chủ với tại hạ có sự bên quan gì thế?

Nhất Thống Giáo Chủ gượng cười đáp:

- Đôi ta có sự liên quan mật thiết lắm! Tiên phụ với lệnh tôn đại nhân Thần Kiếm Trấn Bát Hoang là bạn rất thân với nhau, về điểm này đã có Tang tiền bối chứng minh cho.

Tử Tu gật đầu luôn luôn đáp:

- Phải, hai vị ấy thân nhau như anh em ruột thịt, năm nào cũng vậy, thế nào cũng gặp gỡ nhau một lần để cùng nhau nhậu nhẹt vui vẻ.

Nhất Thống Giáo Chủ lại nói tiếp:

- Mỗ còn nhớ năm tiên phụ qua đời, lúc ấy là tết Thượng Nguyên, Âu Dương thúc phụ đến Tương Nam nhà mỗ ở mấy ngày, trước khi đi có nói với lệnh thọ đường đang mang bầu.

Âu Dương Siêu xen lời nói:

- Tại hạ không có anh em chi cả, lúc ấy chắc gia mẫu đang mang thai tại hạ?

Nhất Thống Giáo Chủ gật đầu, mỉm cười nói tiếp:

- Vừa lúc ấy gia mẫu cũng có bầu. Trong lúc hai cụ đang vui chén tạc chén thù vui vẻ trò chuyện liền bàn đến chỉ phúc giao hôn (chỉ bụng định hôn) nếu đôi bên một bên đẻ con trai thì bên đó là nhà trai, còn bên nào là con gái thì bên đó là nhà gái. Chờ đến khi hai đứa trẻ lớn lên cưới nhau, kết duyên tần tẫn. Nếu đôi bên cùng đẻ con trai hay con gái cả, thì cho chúng sẽ kết làm anh em hay chị em.

Âu Dương Siêu nghe tới đó cảm thấy hứng thú hết sức, liền xen lời nói:

- Chắc lúc ấy bá mẫu cũng đang mang thai giáo chủ phải không?

Ngờ đâu giáo chủ lắc đầu lia lịa, tùm tùm cười đáp:

- Không phải!

Âu Dương Siêu lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Người ấy là ai thế?

- Là Xá muội!

Nghe thấy giáo chủ nói như vậy, mấy người có mặt tại đó đều ngạc nhiên hết hết sức, nhất là Âu Dương Siêu cứ ngồi thừ người ra, mãi mãi không nói được nửa lời.

-- o O o --